

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα ύπό Εμμάννου Χάιβεργ.

(Συνέχεια.)

Κατά την ἐσπέραν τῆς ἐπομένης ἡμέρας ἦτο συναναστροφὴ προσκεκλημένων ἐν Δρόννιγχῳ, ἐν ᾧ ἐπεκράτει ικανὴ εὐδυνμία. 'Ο Καῖος καὶ ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλία ἔφαινοντο εὐτυχεῖς εἰς τοὺς ὑπὸ αὐτῶν ἔνιζομένους, καὶ ἡ Μερτέδες τυνδιάλεγετό εὐτραπέλως μετά τινων κυρίων. «Πόσον εὐτυχεῖς εἶναι αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι; Οποῖα ἄρμονία διαπνέει ἐνταῦθα τὰ πάντα! Ἡδύνατό τις νὰ ισχυρισθῇ ὅτι εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Δρόννιγχῳ δὲν ἐλλείπει τίποτε. Εἶναι πράγματι γρήλωτοι καὶ ἐπιφθόνοι!» εἶπεν εἰς ἐκ τῶν ἔνιων εἰς τοὺς περισταμένους, οἵτινες, ἐνδυμούμενοι τὰς ίδιας ἔκαστος φροντίδας καὶ ἀλιψίεις, εὑρόν ὁρθοτάτην τὴν παρατήρησίν του. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐσπέρας, ἀφοῦ ἐγένετο λόγος μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων περὶ διαφόρων πραγμάτων καὶ ίδιᾳ περὶ τῶν συμβάντων κατὰ τὰς τελευταῖς ἡμέρας ἐν τῇ πόλει Σ., εἰς ἐκ τῶν κυρίων δηγγήθη ἀστείαν τινὰ ιστορίαν περὶ τοῦ βαράνου φόνου Βόρμστωρφ, ἢτις προεκάλεσε γενικὴν ὑλαρότητα.

Ο Βόρμστωρφ ἦτο συγγενῆς τινος κτηματίου, Κλέδεν, δοτις διέμενεν εἰς τὰ κτήματά του παρὰ τῷ Ἀμβούργῳ, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς πόλεως Σ.

Οὗτος παρεῖχε, πρὸ τοῦ Καῖος, τὰ πρὸς συντήρησιν τοῦ βαράνου ἀναγκαῖα, ἀπέφευγεν ὅμως, δπῶς καὶ ὁ κύριος Φέλιξ, πᾶσαν οἰκείητην καὶ συναναστροφὴν μετ' αὐτοῦ.

Ο Βόρμστωρφ ἤζευρε πολὺ καλὰ ὅτι ἡ παρουσία του δὲν ἤτον εὐάρεστος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ συγγενοῦς του. Ἐν τούτοις διέπραξε τὴν ἀνοησίαν νὰ ἐπισκεφθῇ αὐτὸν ἡμέραν τινὰ μετά τινος νεανίου ἐκ καλῆς οἰκογενείας, μετά τοῦ ὅποιου συνειδίζει νὰ οινοποτῇ κατὰ τὰς ἐσπέρας.

Ο Βόρμστωρφ διηγείτο κατόπιν ὅτι αὐτὸς καὶ ὁ φίλος του ἔτυχον παρὰ τῷ συγγενεῖ του λαμπροτάτης ὑποδοχῆς, ὅτι εἰσήχθησαν ἀμέσως εἰς τὸ μέγαρον, ἔνθα παρετέθη αὐτοῖς πολυτελέστατον γεῦμα, ὅτι παρεκλήθησαν δερμάτατα νὰ παρετείνωσι τὴν ἐκεὶ διαμονήν των, ἀλλ᾽ αὐτοὶ δὲν ἐδέχθησαν, καὶ τέλος ὅτι τὸ ἀπόγευμα ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσίν των πολυτελεστάτη ὥμαξα τέθριππος, ἢτις ἐπανέφερεν αὐτοὺς οἴκαδε.

Ταῦτα πάντα ὅμως διεψεύσθησαν βραδύτερον ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ συγγενοῦς του, δοτις εἶπε δότως ὅτι εὐδὺς ὡς παρετήρησεν ἐν τῇ αὐλῇ τὸν Βόρμστωρφ μετὰ τοῦ ἔνοντος ἐκείνουν ὑποκειμένουν, διέταξε τὸν ὑπρέπειν νὰ τοῖς εἴτῃ ὅτι δὲν εἶναι κανεὶς στὸ σπίτι, ἀφοῦ δὲ παρετέθη αὐτοῖς λιτόν τι πρόγευμα μὲν ἔνδον καὶ ῥάκτιν, ἐδόθη εἰς αὐτοὺς καὶ μικρά τις ἔμαξα ἢτις τοὺς ἐπανέφερεν εἰς τὰς οἰκίας των.

Ταῦτα καὶ ἀλλα παρόμοια διηγοῦντο περὶ τοῦ Βόρμστωρφ οἱ ένοιοι ἐν Δρόννιγχῳ, γελῶντες διὰ τὰ κατορθώματα τοῦ Βαράνου. Άλλ' ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλία, μηδὲλως συμμερισθεῖσα τὴν γενικήν εὐθυμίαν, εἶπεν ὅτι «τοιοῦτοι ἀνθρωποί ἔπρεπε νὰ στέλλωνται εἰς τὸ σωφρονιστήριον, καὶ δχὶ ν' ἀρίνωνται νὰ μεθύουν καθ' ἐκάστην ἡμέραν διὰ ἔνιων ἔξδονων.»

Πάντες ἐσιωπήσαν. Άλλ' ὁ Καῖος ἔλαβε τὸν λόγον ὑπὲρ τοῦ συγγενοῦς του καὶ εἶπε:

«Οταν θέλῃ τις νὰ κρίνῃ ἀνθρώπους, πρέπει νὰ λαμβάνῃ ὑπὸ δῆψει δλας τὰς περιστάσεις. Ο Βόρμστωρφ ἦτο ικανώτατος στρατιωτικός. Τραῦμά τι κατέστησεν αὐτὸν ἀνίκανον νὰ ὑπηρετῇ ἐν τῷ στρατῷ. Περιουσίαν δὲν ἔχει. Βεβαίως εἶναι καὶ ὀλίγον τι ἐλαφρόνους. Άλλα τοιαῦται φύσεις δὲν πρέπει νὰ μετρῶνται μὲ τὸ κοινὸν μέτρον. Καὶ αὐτοὶ ἔχουσι δικαιώματα ὑπάρξεως. «Οσον δ' ἀφορᾷ τὰ χρήματα, διατί νὰ μὴ τὸν βοηθοῦν ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἔχουν, καὶ διατί νὰ μὴ μεταχειρίζεται κατὰ τὴν ὅρεξίν του;»

«Αὐτὸς σημαίνει νὰ ὑπερασπίζῃ κανεὶς τὴν ἀργίαν», τὴν δικαιοσύνην καὶ φυγοπονίαν, ἀπήντησεν ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλία. «Ἐνας ἀνθρωπός μὲ τόσης γνώσεις εἰμι ποτεῖ κάλλιστα νὰ εἴρῃ ἐργασίαν διαν ὑδλη. Καὶ τὸ πολὺ πιοτὸ εἶναι κτηνῶδες καὶ δὲν δικαιολογεῖται μὲ κανέναν τρόπο.»

«Καὶ δόμως ἔχει καὶ αὐτὸς τὴν ποίησίν του» ἀπήντησεν ὁ Καῖος. Άλλως τε ὁ Βόρμστωρφ εἶναι καλὸς ἀνθρωπός. Ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς πρότερον, δὲ ἡτο εὐτορος, ἐβοήθησεν ἄλλους καὶ θά τὸ ἐπραττεν ἀκρόμη ἀν ἴδυνατο, διὰ τοῦτο ἡ κρίσις του περὶ τοιούτων πραγμάτων εἶναι ὀλίγον τι ἀφελῆς ἡ καὶ συγκεκυμένη — τὸ πᾶν εἶναι ἡ ἀποψίη ἐκ τῆς ὅποιας ἔξετάζει τις κάθε πράγματα. Ο Βόρμστωρφ δὲν θεωρεῖ

ἄς ἀτιμίαν τὸ νὰ δανείζεται, ἐπειδὴ ἔχει τὸν σκοπὸν νὰ πληρώσῃ τὰ χρέα του, μάλιστα δὲ καὶ τὴν πληρεστάτην πεποίθησεν ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ τὰ πληρώσῃ. Ἀν δὲν είχεν αὐτὴν τὴν πεποίθησιν, θὰ ἥλευθερώντεο ίσως πρὸ πολλοῦ ὁ ἔδιος ἀπὸ αὐτὸν τὸν βίον.»

«Αὐτὴν εἶναι ἡ συνήθης πρόφασις τῶν ἀθλίων αὐτῶν παρασίτων, καὶ ἐπὶ τέλους μᾶς ἐπαινοῦνται καὶ ὡς ἱππόται», ἀπήντησεν ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλία. «Οχι, οἱ λόγοι σου καὶ τὰ ἐπιχειρήματά σου δὲν μὲ πειδούν καθόλου. Άλλως τε δυσκόλως δύναμαι νὰ πιστεύσω ὅτι αὐτὸς ὁ γελοῖος Δόν Κισσώτος ἐπράξει ποτὲ εἰς τὸν βίον του ἀληθινόν τι ἀνδραγάμημα. Εξ ἀπαντος θὰ ἡτο δειλός καὶ ἄνανδρος.»

«Ἐνταῦθα ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλία διεκόπη ὑπὸ τῶν παρισταμένων οιτινες ἀνέφεραν πλείστα παραδείγματα, μαρτυροῦνται δὲν ὁ βαρώνος φῶν Βόρμστωρφ δὲν ἐστερείτο οὔτε ἀγδρείας οὔτε ἵπποτικῶν ἀρετῶν. Ο Καῖος ἤκουε τοὺς λόγους τῆς γυναικός του καὶ κατελαμβάνετο ὑπὸ ἀκρατήτου ἀγανακτήσεως. Αὐτὸς πάντοτε δὲν πρόθυμος πρὸς συμφίλωσιν καὶ κλίνων εἰς τὸ νὰ κρίνῃ ἐπιεικῶς καὶ μετά πρότετος τὰς ἀδυναμίας τῶν ἄλλων, ἐλυπεῖτο βλέπων τὴν σκληρότητα τῆς Κλεμεντίνας 'Ιουλίας, κρινούσης πάντοτε κατὰ τὰς ἔξωτερικὰς ἐντύπωσις, συγχρόνως δὲ παρέβαλλε τὴν ἀστλαγχνον ἀλαζονείαν τῆς πρὸς τὸν γλυκὺν καὶ φιλάνθρωπον χαρακτῆρα τῆς Μερτέδες. Ή αὐτορὰ καὶ τραχεῖα ἀφετὴ τῆς Κλεμεντίνας 'Ιουλίας οὔτε θερμότητα διέχεεν, οὔτε συμπάθειαν διμήγειρεν εἰς τὸν περὶ αὐτὴν. Καὶ αὐτοὶ οἱ ζένοι, δοσον ὁρθή καὶ ἀν ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν ἡ κρίσις τῆς γυναικός, ἐφάνησαν ἀποκομίσαντες τὴν αὐτὴν δυσάρεστον ἐντύπωσιν, ἵνα ἐμποιεῖ ἡ ψυχρὰ καὶ ἀκαρπός λογικὴ ἐν τῇ περὶ τῶν ἀρετῶν κρίσει.

Κατὰ τινὰ τῶν ἀκολούθων ἡμερῶν ὁ Καῖος ἐξετέλεσε τὴν ἀπόφασιν του καὶ ἐπεσκέψθη τὸν συγγενῆ του Βόρμστωρφ. Οὗτος κατέκει ἐν τῷ ἔσωτερικῷ τῆς πόλεως παρὰ τῇ ἀγροφῇ παλαιάν τινα οἰκίαν ἐκ τῶν μεσαιωνικῶν χρόνων. Ήτο ἀλλόκοτος οἰκοδομη ἀπὸ ἡ οἰκία. Εἰς τὰ πυραμιδοειδῶς ὑψούμενα ἀνώτερα μικρὰ πατώματα, τὰ δόποια ἐκλινον εἰς τὰ ἡμιτρός ἐνεκα τῆς παλαιότητος, ὑπῆρχον ἀντὶ παραστρώνων πολυάριθμοι στρογγύλαι διατάξεις, ἀντὶ της πυραμίδης της πατώματος. Αρχικῶς τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο ἀνήκει εἰς εὐγενῆ τινα οἰκογένειαν, τῆς δόποιας ὁ τελευταῖος ἀπόγονος ἐδώρησεν αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ ταῦτη κατέκει μεγάλης ἀληθὸς ἀνθρώπων, ταπεινῶν χειροπάτερων, μικρῶν ὑπαλλήλων, μαθητῶν, γερόντων καὶ γραιῶν. Εὑρετα λιθίνη κλιμάσ ἥγεντος ἐκ τῆς εὐρυχώρου καὶ λιθοστρόφου εἰσόδου εἰς τὰ δωματα τοῦ σύνω πατώματος. Αρχικῶς τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο ἀνήκει εἰς εὐγενῆ τινα οἰκογένειαν, τῆς δόποιας ὁ τελευταῖος ἀπόγονος ἐδώρησεν αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν.

Ο Βόρμστωρφ κατέκει δόνο μεγάλας αἰδούσας τοῦ παλαιοῦ τούτου οἰκοδομήματος. Τὴν πρωῖστην περιεποιεῖτο αὐτὸν πτωχή τις χήρα πάτητρια, φροντίζουσα νὰ τῷ φέρει τὸ πρόγευμα του καὶ νὰ καθαρίζῃ τὰ δωματιά του. Η γηραιά αὕτη γυνὴ ἡτο ἐρημός συγγενῶν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἔχει πενιχρῶς ἀλλὰ τιμίας ράπτουσα ἡ ἀπειδούσην παλαιάν ενδύματα. Καὶ τοῦ Βόρμστωρφ τὸ μόνον ιματισμὸν πολλάκις ἐπιδιώρθωνται ἡ πτωχή γραία, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐργασίαν ταῦτην ἡναγκάζετο νὰ ἐκλέγῃ τὰς πρωινωτάτας ώρας, διότι ὁ Βόρμστωρφ μόνον ἐπὶ βραχὺν χρόνον ἥδυνατο νὰ στερηθῇ τὴν ἀρχοντικήν του ἐνδυμασίαν, ἐν δοφ δηλαδή ἔμενεν ἐν τῇ κλίνῃ. «Ἐλεν μέσα σὸ βαρώνος;» ἥρθησεν ὁ Καῖος.

«Μάλιστα, δο κύριος βαρώνος εἶναι ἀκόμη μέσα», ἀπήντησεν ἡ γραία, βαθέως ὑποκλινομένη, «ἀλλὰ νομίζω δὲ σήμερα δὲν είναι στὰ καλά του. Ετοι ἐλεγει δο μικρός, δοπο τοῦ καθαρίζει τὰ στιβάλια.»

«Οτε ὁ Καῖος ἀνέωξε τὴν θύραν, προσῆλθον αὐτῷ ο δόνο κύνες ἔχοντες τὰς οὐρὰς μεταξὺ τῶν σκελῶν των, ἐκ δὲ τοῦ ἐνδοτάτου μυχοῦ τῆς αἰδούσης ἡκούσθησαν δο τῆς γηραιᾶς καὶ ὀλίγον τι ἐρρίνου φωνῆς προφερθέντες ἀπότομοι καὶ θρασεῖς λόγοι:

«Ποιός εἶναι; Δὲν δέχομαι σήμερα καρμιάν επίσκεψιν. Στὸ διάσολο! — Ελάτε δῶ, ψοφίμα, σκελετοῦ τοῦ Μουσείου, Μάξ και Εδά, ἔδω!» προσέθηκεν ὁ Βόρμστωρφ καλῶν τοὺς κύνας του.

«Δοιπόν, ἀλλη φορά!» ἔφωναξεν ὁ Καῖος ἀπὸ τῆς θύρας, γελῶν «Είμαι δο Βίτσδωρφ! Δὲν μὲ ἐγνωρίσετε; Επεθήμησα νὰ σᾶς κάρω μίαν ἐπίσκεψιν ἔξαδελφε!»

«Α! Ο Θεδς καὶ οἱ ἄγιοι πάντες νὰ εὐλογήσωσι τὴν εἰσόδου σας εἰς τὴν κατοικίαν μου, ἀγαπητὲς καὶ σεβαστέ μοι ἔξαδελφε. Τῷρα ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα! Ο, παρακαλῶ, μὲ συγχωρεῖτε. Ἐνόριζα διτι καποια μπακάλικη ψυχὴ ἡμέλησε νὰ ἐπωφεληθῇ τὴν ἡμέραν διὰ νὰ μὲν ἑκφωνήσῃ μακροσκελεῖς καὶ περιττοὺς λόγους περὶ τοῦ Μάμμονος, διτις ἀκόμη διατελεῖ ἔχθρικῶς πρὸς ἡμὲ — Pardon!» προσέθηκε «Pardon, διὰ τὸ Negligé, καὶ εὐφεστηθῆτε νὰ καθίσετε ἐπὶ τῆς μόνης καθήκλας, ήτις ἔχει τὴν τιμὴν νὰ κάμνῃ γνωριμιῶν μὲ τὰ νῶτά μου. "Η καὶ ἔδῶ! προσέθηκε λαβῶν μετὰ μεγάλης σπουδῆς καὶ ἀδεξιότητος μέγα δέμιος χαρτίων, ἐφημερίδων, παλαιῶν βιβλίων καὶ ἀλλων παντοειδῶν πραγμάτων ἀπὸ τοῦ σοφᾶ, διὰς κάμη θέσσων εἰς τὸν Καῖ.»

Ο Βόρμσταρφ φωτιάζει πολὺ πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Δορὲ σχεδιασθέσιον εἰκόνα τοῦ Δὸν Κισσότου, ἣτις εὑρίσκεται εἰς τὰ πρῶτα κεφάλαια τοῦ ἀθανάτου ἔργου. Ἐφόρει εὐρέως ἡνεῳγμένον ὑποκάμισον, διὰς ἀφίνεν ἀκάλυπτον τὸν ισχνὸν λαμπὸν του, καὶ στενάς, ἀνοικτοφάσιος περισκελείδας. Τὸ μακρόν, ισχνόν, ἰδιόρρυθμον πρόσωπόν του μὲ τὸ εὐρὺ μέτωπον, μὲ τὸν διαπεραστικὸν δύναταλμόν καὶ τὰς ὀλίγας, ἀφαιάς, ἐπὶ τοῦ διποσθέντος μέρους τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐναπομενάσας τρίχας, εἶχε χράμψ υποκίτρινον, δὲ μάκρος, μέλας μύσταξ ἐπηγάνε τὴν ὀλίγον τι κωμικόθεατρικὴν ἐντύπωσιν διὰν θετοί ή ὅλη μορφὴ του.

Ο Καῖ ἔστρεψε πέριξ τον τὰ βλέμματα καὶ ἔζηταξ τὰ καθ' ἐκαστα τοῦ νοικοκυριοῦ. Ἀλλὰ πολλὰ πράγματα δὲν ἡδονήθη ν' ἀνακαλύψῃ. Ἐκεῖδες ἐνὸς τραπέζιου, ἐνὸς σοφᾶ μὲ πράσινον ὑφασμα τεκαλυμμένου, καὶ τῆς μάτης καθήκλας, οὐδὲν ἀλλο ἐπιπλὸν εὑρίσκετο ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ Βόρμσταρφ· μόνον δὲ ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς καὶ ἐσκωριασμένης θερμάστρας εὐρίσκοντο δόνο δύναται ἀχύρινα καλάδια διὰ τὸν Μάξ καὶ διὰ τὴν Εἴσαν, προσέτι δὲ ἀλλα τινὰ μικρὰ καὶ εὐτελῆ ἀντικείμενα, ἀνάξια λόγου.

Τέλος ὑπῆρχεν εἰσέτι εἰς τὸ παράθυρον ἔστερεωρένος μέγας τις, μὲ λευκὸν χρῶμα κεχρωματισμένος καὶ εἰς τέσσαρα διαμερίσματα διηρημένος κλωβός, ἐντὸς τοῦ ὅποιον ἐσκίτρων εὐθύνως κελαδούντα πολυάριθμα πτηνά, ἄτινα είχον διασκορπίσει εὐρέως ἐπὶ τοῦ πατώματος τὰ λέπτη τῶν κόκκων διὸ μετὰ τῆς ἀμμού καὶ τῆς λοιπῆς ἀκαδημασίας.

Ἐπὶ τῆς σανδίος τοῦ παραθύρου ἦσαν ἐκτεθειμένα εἰς τὰς ἀκτίνας τοῦ ἥλιου, διὰς μεγάλης, τοιγάρρα καὶ καπνός. Ἐν κατοικιθέτιον μὲ ἡνεῳγμένον κάλυμμα εἶχε τὰ ἐσωτερικά του τειχώματα τεκαλυμμένα μὲ λεπτὸν φύλλον κασσιτέρου. Τοῦτο ἥτο τὸ μόνον ἀντικείμενον, διὰς ὑπὸ τοῦ ἥλιου φωτιζόμενον ἐδείκνυε ζωράν τινα λάμψιν ἐν τῷ μεγάλῳ δωματίῳ μὲ τὰ τρία παράθυρα.

Αὗτης παρακαλῶ, ἔξαδελφε τρίχισεν ο Βόρμσταρφ μετὰ πανοργού μειδάματος ἐρπαίζων τὸν κόσμον, «εὐδαιμόνησθε εἰς αὐτὸ τὸ αγικόν παλάτιον νὰ δεχθῆτε μικράν τινα πρόσφοράν, ἐν χόρτον, τὸ ὅποιον καὶ αὐτοὶ οι βασιλεῖς δὲν ἀπαξιοῦσι νὰ θέτωσι μετάξι τῶν χειλέων των, ἐνταῦθα προσέθηκε καὶ μίαν ἐκ τῶν συνήθων ὑπερβολῶν του καὶ ἐπέτρεψε ἀπὸ τὸ παράθυρον ἐν τοιγάρρον τῶν πέντε φενίκων, τὸ ὅποιον προσέφερεν εἰς τὸν Καῖ.

«Ἐχω πόνους, φοβεροὺς πόνους» εἶπεν ἐπειτα εἰς τὸν Καῖ ἔφωτήσαντα περὶ τῆς ὑγείας του, «Ἄλλα δὲν πάδω νὰ πίνω, ἔως δέον τὸ κονιάκ ἐκρεύσῃ ἐκ τῆς παλαιᾶς πλῆγης.» Ταῦτα εἰπών ἔδειξε τῷ Καῖ τὸν ἀλγοῦντα πόδα του καὶ ἔζηκολούθησε γελῶν: «Δὲν ἀφιβάλλω διτι τὸ κονιάκ είνε τὸ μορφιστέρον. Ἀφοῦ πλένοντεν ἔζωθεν μὲ οἰνόπνευμα, πῶς εἰμπορῷ νὰ βλάψῃ, ἀν υποβοτῶν καὶ ἐσωθεν τὴν φύσιν; — Μήπως ἀγαπάτε, φίλατε ἔξαδελφε, νὰ πίνετε ἔνα ποτηράκι; προσέθηκε πανόργως μειδίσσων.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Καῖ, μετέβη εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον ουρόμενος μὲ τὰς δερματίνας ἐρυθράς ἐρβάδας του. Οι κύνες ἡγέρθησαν βραδυκινήτως καὶ ἡκολούθησαν αὐτῷ, ἐπίσαντες νὰ λάβωσιν ὑπόλοιπά τινα τροφῆς διὰ τὰ κάτιγνα των σώματα.

Ἐπωφεληθεῖς ο Καῖ τὴν βραχεῖαν ταῦτην ἀπούσιαν τοῦ Βόρμσταρφ ἔρριψεν ἥδη ἐν βλέμμα καὶ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὑπνου.

Τὸ πρῶτον πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ἐφείλκυσε τὴν προσοχήν του, ἦσαν τὰ μεγάλα, ὅπερα τὸ πτωχοῦ παιδὸς καθαρισθέντα ὑποδήματα καὶ τὸ ἐπὶ τῆς κλίνης ἥκλωρένον φόρερα. Εἰς τὸν τοίχον ὑπεράνω τῆς κλίνης ἦσαν προστηρημένα σπαδία, τουφέκια, ἐγχειρίδια, περικεφαλαῖαι, καὶ ἀλλα τοιαῦτα, ζωγραφικῶς διατεταγμένα· εἰς μίαν γωνίαν, ἥτο τοποθετημένον παλαιόν τι κιβώτιον, καὶ παρέκει ἀρχαῖον τι ἀλλὰ καλῶς διατηρούμενον κομμάτιον μὲ εὐρέως ἀνεῳγμένα συρτάρια.

«Ηδη ἐπέστρεψεν ο Βόρμσταρφ, ὑπὸ τῶν κυνῶν του ἀκολουθούμενος, καὶ φέρων μίαν φιάλην κονιάκ, ἐν λεπτὸν ποτήριον τοῦ βασικοῦ, καὶ ἔτερον ποτήριον νεροῦ διὰ τὸν ἐστύτον του.

«Μὲ τὴν ἀδειάν σας, ἀγαπητὲς ἔξαδελφε, ἐγὼ πίνω τὸ ποτὸν τοῦτο μὲ ἐν ἄγγειον, μὲ τὸ ὅποιον οἱ ἀνθρώποι συνειδίζουν νὰ πίνουν τὰ δάκρυα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰς πηγὰς τῆς γῆς. — Παρακαλῶ, λάβετε!» εἶπεν ο Βόρμσταρφ πληρώσας τὸ ποτήριο. «Αὐτὸ τὸ ποτὸν δυναμώνει τὰ νεφρὰ καὶ τὰ νεφρά εἰς οἰστρούποτε φραν τῆς ἡμέρας!» Είτα δὲ στραφεῖς πρὸς τὸν κύνα του ἀπεδίψεν αὐτούς, φωνάζας: «Ἐξα ἀπὸ 'δῶ, μακροσκελεῖς παράσιτοι, allons — πηγαίνετε 'ετα καλάθια σας!»

Οι κύνες ἀπεμακρύνθησαν, μὲ τὰ σιχηρά των ρύγχη καὶ τοὺς ἀνενέκτησες ὄφθαλμούς, καὶ ἐσταμάτησαν πρὸ τῶν καλάθων των, τρέμοντες καὶ παρατροπύντες, μὲ τὴν οὐράν τοκελῶν.

«Δὲν μοῦ λέτε, ἀλήθεια, Βόρμσταρφ, τι εὐχαρίστησι βρίσκετε 'ετα σκύλια;» ἤρωτησεν ο Καῖ, «Δὲν υπάρχουν ἀλλα πλάσματα εἰς τὸν κόσμον, ἔκτος τῶν ποντικῶν τὰ δόπια ν' ἀηδίαζω τόσον πολὺ, δούν τὸν σκύλους.»

Ο Βόρμσταρφ ἐγέλασε.

«Νὰ σᾶς εἰπῶ, φίλατε ἔξαδελφε. «Ἐχω ιδέες πάντρειᾶς, καὶ κατὰ τύχην ἔμαθα διτι ἡ Δόννα μου μίαν φοράν ἐκλαίε δόνο διοκλήρους μηνας τὸν θάνατον ἐνὸς τοιούτου ζώου. Τώρα λοιπὸν περιδιαβάζω ἔξα διὰ τὸ παράθυρον τῆς κάνεις ἡμέρα μὲ τοὺς σκύλους μου καὶ τῆς υποδεικνύω μὲ λεπτὸν τρόπον διτι τρέφω δύοιςας συμπαθείας. «Ἐπι τέλους αὐτὸ πρέπει μίαν φοράν νὰ τὴν συγκινήσῃ.»

Ταῦτα εἰπὼν ἔγέλασε πάλιν μὲ τὸν συνήθη τρόπον του. Δυσκόλως ἤδηντο τις νὰ ἐννοήσῃ διν ο Βόρμσταρφ περιεγέλα τὸν έαντόν του ἡ δλονες τὸν ἀλλούς. «Ἐκαρνεις αἰταπαύστως ἀνοησίας καὶ δύμας φώτας, περὶ τῶν ἀνοητων πράξεων του φωτιζόμενος τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἀνθρώπων πράξεων. Τοῦτο ἐνδει και δι τὸν εἰπων:

«Αὐτὰ τὰ δόπια λέγετε δὲν είναι πεποιθήσεις σας, Βόρμσταρφ.»

«Οχι, δὲν είναι, φίλατε. Κυρίως ἔχετε δίκαιον. Άλλ' ἔως τώρα εὑρηκα εἰς τὸν τὴν κωρφδιαν τὸν κόσμον, διτι τὸ ἀλλόκοτον καὶ ἀσύνηθες ἔχει περισσότερας πιθανότητας ἐπιτυχίας ἡ τὸ κοινὸν καὶ πρόστυχον. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐν γένει δὲν δύναται νὰ ἐπιτηχῃ, διτι τις στερήται χρημάτων. Καὶ διὰ νὰ σᾶς εἰπῶ μιὰ φορά για πάντα τὴν ἀλήθειαν, — ἐνταῦθα ο Βόρμσταρφ διέκοψεν ἐπι τινας στιγμᾶς τὴν δημιάτιαν του, αἰσθανθεὶς ἔχαιρνται εἰς τὸν πόδα του σφροδάτων πόνον, διτις ἐν τῷ προσώπῳ του ἔξεδηλωθή διὰ σπασμῶν καὶ μυδών διότι διατεκνάζω τοιουτορέπως καλήτερα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Αἰσθάνομαι ἐνδόμυχον τέρψιν διτιν διάτην πρεστήλην κωρφδιαν τὸν κόσμον. Πίτε μου, σᾶς παρακαλῶ, ἔξαδελφε, σεῖς δι τοῦ: πᾶς εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποφέρῃ τὴν μονοτονίαν αὐτοῦ τὸν κατερραμένον τόπον τῶν Φιλισταίων καὶ τῶν Φαρισαίων, διται δὲν κάμνῃ τὸν ἐστύτον του ἔξεδηλωθή διὰ σπασμῶν καὶ μυδών διότι διατεκνάζω τοιουτορέπως καλήτερα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Αἰσθάνομαι ἐνδόμυχον διότι διατεκνάζω τοιουτορέπως καλήτερα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Πίτε μου, σᾶς παρακαλῶ, ἔξαδελφε: έδω, έδω υπάρχει κατι, τι, τὸ δόπιον ἐνιστεῖς ἔκβαλλει εἰς τῶν διφθαλμῶν μου ἀλυράς σταγόνας· καὶ δι τὸν δημάντο τις νὰ μὲ παράτηρη εἰς τὰς ὥρας τῆς μονοξιδίας μου, διὰ μὲ βλέπε πολλάκις νὰ στρέψω λοξά βλέμματα πρὸς τὸ πιστόλιον ἐκεῖνο ποσ κρέμαται 'ετοῦ τοῖχο. Άλλ' ἀρκετὰ φιλίησα! — Τώρα πρέπει νὰ ἀρωματίσω λιγάκι τὴν φαντασίαν μου.»

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ο Ε', μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 145). Η Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης Διονύσιος διατηρεῖται σε έναν πίνακα σε πλάκα, ο οποίος απεικονίζει την παναγιότητα την οποίαν ο Βόρμσταρφ έρριψεν στην παρασκευή της.
2. Ο ΑΡΙΣΤΥΣ. Εικὼν ὑπὸ F. Andreotti (ἐν σελ. 149).
3. ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ. Εικὼν ὑπὸ F. Zonaro (ἐν σελ. 153).